

พิมพ์ในงานปลงศพ

นายจัน ศรีเพ็ญ

เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๘

พิมพ์ที่โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

ว. ๒๑๕

๗๕ ๑

326

27.18

กลอนเพลงยาวชมพระยาศรีเพ็ญ

พิมพ์ในารปลงศพ

นายจัน ศรีเพ็ญ

๕ ๗
เมื่อบดกลุ พ.ศ. ๒๔๖๘

พิมพ์ที่โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

หนังสือหาษาท

คำนำ

กลอนเพลงยาวชมพระยาศรีเพ็ญ ที่พิมพ์ในสมุดเล่มนี้ ผู้ใดแต่งหาทราบไม่ แต่คงเป็นผู้ที่มีบัณฑิตกิติ์แต่ง หรือมีฉันทน์กวีกันแพร่หลายในผู้มีบัณฑิตกิติ์ครั้งรัชกาลที่ ๓ ด้วยต้นฉบับที่ได้มายังหอพระสมุดวชิรญาณสำหรับพระนคร เป็นสมุดไทยเขียนตัวจริง คงเป็นของคนชั้นสูงสร้างรักษาสำเนาไว้แต่ก่อนมา เมื่อแรกข้าพเจ้าจับอ่านดู ก็กว่าจะเป็นเพลงยาวใครแต่งเยาะพระยาศรีเพ็ญ อย่างเช่นเพลงยาวพระมโหมนทร (ทรัพย์) แต่งเยาะพระยามหาเทพ (ทองปาน) แต่เมื่ออ่านไปจนตลอดเห็นว่าผู้แต่งตั้งใจจะสรรเสริญ เป็นแต่ข้อความที่ยกขึ้นสรรเสริญนั้น อาจจะเห็นกันในปัจจุบันนี้ . ว่าประสงค์จะเลียดสียะเยาะเย้ยด้วยเรื่องบุญบารมีของพระยาศรีเพ็ญ ถึงอย่างไรก็ดี ต้องนับว่าเป็นเพลงยาวแปลกเรื่อง ๓ ผู้แต่งเรียกในกลอนว่านิราส แต่หาใช้นิราสไม่

กลอนเพลงยาวเรื่องนั้น ได้คิดเห็นแต่แรกได้มา
 ว่าเป็นของควรระพิมพ์ให้ได้อ่านกันแพร่หลาย แต่เห็น
 ว่าจะพิมพ์อย่างเพลงยาวเรื่องอื่น ๆ เช่นพิมพ์แจกใน
 การทอดกฐินหลวงก็ไม่เหมาะ เพราะมิใช่เพลงยาว
 ซึ่งวิเศษโดยทางวรรณคดี เป็นเพลงยาวเรื่องด้วยบุคคล
 ถ้าผู้ที่รับไปไม่เอาใจใส่ในเรื่องประวัติของพระยาศรีสท
 เทพ (เพ็ง) ก็จะไม่พอใจอ่าน ด้วยเหตุนี้จึงยังมีได้
 พิมพ์ จนอำมาตย์เอก พระยานิกรกิติการ (กัก ศรีเพ็ญ)
 กับนายพันเอก พระยามักดีณรงค์ (ก๊อก ศรีเพ็ญ)
 มาแจ้งความยังหอพระสมุดวชิรญาณสำหรับพระนคร ว่า
 จะทำการปลงศพสนองคุณนายจัน ศรีเพ็ง ผู้บิดา มี
 ประสงค์จะพิมพ์หนังสือแจกสักเรื่อง ๓ ขอให้กรรมการ
 หอพระสมุด ฯ ช่วยเลือกเรื่องหนังสือและจัดการพิมพ์
 ให้ ข้าพเจ้านกถึงเพลงยาวชมพระยาศรีเพ็ง ซึ่งกล่าว
 มา เห็นว่าสมควรจะพิมพ์แจกในทางศพ นายจัน ศรีเพ็ง
 ได้ด้วยประการทั้งปวง เพราะนายจัน ศรีเพ็ง เคยได้

ค

รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตติยานุจุลจอม
เกล้าสืบตระกูลพระยาศรีเพ็ญ โดยเป็นบุตรพระยาศรี
สหเทพ (ผ่อง) ซึ่งเป็นบุตรคนใหญ่ของพระยาศรีสหเทพ
เพ็ญ จึงได้แนะนำให้พิมพ์เพลงยาวชมพระยาศรีเพ็ญ
พระยาทั้ง ๒ ก็เห็นชอบด้วย

ข้าพเจ้าขออนุโมทนากุศลบุญราศีกัมมทานุปัตตาน
ซึ่งเจ้าภาพได้บำเพ็ญเป็นการสนองคุณท่านผู้เป็นบรรพการ
ด้วยสามารถกตัญญูกตเวที แลได้พิมพ์หนังสือเรื่องน
ี้ให้แพร่หลาย

ทำ ณ กรุงเทพมหานคร สภานายก

หอพระสมุดวชิรญาณ

วันที่ ๓๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๗

กลอนเพลงยาวชมพระยาศรีเพ็ญ

ขอประนมกัมประนตน์อ้อมถวาย ท้าวเทเวศร์เขต
เทวันทุกชั้นราย จงค้อมกายภักย์นตสิ่งอันมี อันแสดง
แจ้งไว้ในนิราศ นามเชื้อชาติปรีชาพระยาศรี ได้
เปื่องปราชญ์ราชกิจโดยวิธี ข้าลึกรพรรคกษัตรา
ทรงพระการุญบุญเพิ่มเติมให้ยศ จงปรากฏทุก
ทิศา ด้วยพระเดชพระคุณกรุณา ทรงเมตตาให้ว่าที่
เพ็ชรพิไชย ทั้งฝ่ายเหนือเผือกทั่วในอำนาจ จะประกาศ
ราชกิจตามวิไลย มีได้ชดช้อยทานการสิ่งใด ก็พร้อม
ใจไปทั่วทุกตัวคน ฝ่ายผู้ร้งขุนนางต่างประเทศ อาณา
เขตรวแขวงทุกแห่งหน มาเคารพนบน้อมสัวยอมตน
หามรรคผลสารพวรรณก้านลือ ด้วยมากหมายมุ่งมา
สาพิภักดิ์ ตามสมัคโดยกิจจิตต์นัยถือ ได้ปรากฏทั่ว
ชนคนล้าลือ ข้าระบือซอคงทงนคร พกลาวไทย
ได้ฟังพระเดชด้วย มาส่งส่วยตามจ่ายรายไม่ชอน ทุก

ตำบลต่างเมืองเรืองขจร ไท่ถาวรพร้อมพรังทั้งชาวไทย
 ทั่วหมู่ญาติที่มีจิตต์กิจขัดข้อง ไต่รับรองแผ่แผ่ช่วย
 แก่ไข จะมีทุกสิ่งสถานประการใด ก็มีไย้องกัน
 ไม่ฉันทา ที่ยากจนได้แคนแสนลำบาก ก็ช่วยยากให้
 พันทุกขมีสุขา ไต่บ้ายพัคตร์หมายหนึ่งเข้าพึ่งพา
 เมตตาบ้องกันอันตราย ทั้งชาวไทยพร้อมสิ้นถิ่นสถาน
 ไต่สำราญพรังพรออยู่ทั้งหลาย มีผู้มาสาพิภักดิ์เข้าฝาก
 ภาย ทั้งทนายหมื่นชนออกขุนปอง เสมียนลาวชาว
 ชะเลยเคยรับใช้ ไต่ผู้ใหญ่แน่นัดไม่ขัดข้อง ทั้งผู้
 หึงผู้ชายอยู่กำยกอง คอยสนองรับบัญชาสารพรณ
 จะมีกิจการระบอบในขอบเขต มาแจ้งเหตุเร้นสิ้นทุก
 สิ่งสรรพ คอยสกับเคารพอภิวันต์ ไม่เคยฉันทวันหน้า
 ทั้งชาวไทย ถึงระคคราวมีเบยหวัค ตามสังกัดกรม
 ขุนหมื่นคนไสว เข้ามารับเงินตราถวนหน้าไป ทั้งหมู่
 ไพรไต่ทั่วทุกตัวคน ทั้งหม่อมหม่อมพร้อมเพรียงที่
 เรียงทัก ไต่เบยหวัคตามที่มีขัดสน ที่ไพรคมากเติม

ให้ได้ผ่อนปรน ทั้งผู้คนลาวไทยให้ใช้การ ไหนจะเต็ม
 สิ่งของเงินทองด้วย ไหนจะช่วยทุกข์สุขทุกสถาน เป็น
 อรรถระวังทั้งวงศ์วาร จะประมาณพระคุณเหลืออุปถัมภ์
 จะกล่าวไปให้ช่วยการที่พระเดช แต่สิ่งเกดสุดก็ไม่มี
 สอง ทั้งเงินตรามากมุลอยกนกอง ทั้งสิ่งของต่างต่าง
 ล้วนอย่างก็ สารพรธมาให้ทั้งไท้เหนือ ไ้แม่เผื่อ
 เจอไปตามวิถี ทุกนครประเทศเขตทวี ระบุฝักมอย
 ของคอบแทน ทั้งลาวเวียงเชียงใหม่พวกแพร่น่าน
 เมืองหน้าด่านพงชาวลาวเชียงแสน ไ้กันยถือพระเดช
 ทั่วเขตแดน ทุกแคว้นแคว้นเมืองชนดินนคร ไ้ไ้ไปมา
 พึงพิภกรักสนิท มีน้ำจิตอันอมมโนสโมสโร ใจผูกพัน
 เมตตาโดยถาวร แต่ช่วยพรไปทั่วทุกตัวคน ด้วยน้ำ
 จิตต์ศรัทธาทานกล้าหาญ ทำกองการเพิ่มพลอยู่ในกุศล
 ไ้ไ้สร้างวัดอารามงามตำบล ประชาชนที่ไ้ไ้วันทา
 มีพระปรารักษ์ฐานชั้นมอญมวกิ์ กำนสกัตหอไ้ไ้อยู่ซ้าย
 ขวา มีเสาคู่หน้าวัดติดกันมา บนเสาสีรุปรไ้ไ้ยว

อัสตร คาลาชัยขวาชอยู่หน้าวัด คุเคยังถิตอารามงาม
 สดอน มีถนนอยู่หน้าท่าคนจร นามกรเรียกวัดอินทาม
 ประกอบด้วยปัญญาศรัทธามาก บริจาคทรัพย์ไปไม่นึก
 ขาม ไทยทานตามมีให้ชีพราหมณ์ ถวายตามน้ำใจ
 ได้ศรัทธา มีพระสงฆ์ทรงศีลมาบิณฑบาต ถวายไป
 ไม่ขาดตามปรารถนา ไตรจีวรที่ประสงค์จำนงมา ได้
 วันทานอัมภกถวายทาน ได้ก่อสร้างอย่างยิ่งสิ่งกศล
 เปนกัณฑ์บุญญาโดยกล้าหาญ ด้วยจิตตั้งร่าฟังด
 กองกาล ไม่เกียจคร้านมีมานะไม่ถวายเป็นแต่ก่อสร้าง
 พระไตรปิฎกจบ ถ้วนครบบริบูรณ์พลถวาย ได้ฉลอง
 สามราตรีมีมากมาย ทั้งหญิงชายโมทนาด้วยหน้ากัน
 อุโบสถสิ้นเดือนเหมือนอย่างก่อน ทั้งผ้าผ่อนเงินตรา
 ทุกสิ่งสรรพ ได้แจกให้กระยาจกคนงกกัน คนแก่นั้น
 มากมายทั้งยายชี ประมาณคนชรากว่าสองร้อย มานั่ง
 คอยร่าฟังอยู่ยังมี ได้รับของไไทยทานการยินดี อัญชลี
 งกกันชวนกันไป ย่างให้พรโมทนาสาธุด้วย ให้ร่นรว

เป็รื่องปราชญ์อย่าหวาดไหว ผลทานตามสั่งให้จึงใจ
 ให้ท่านได้สัสมคิทธิพระนิพพาน ประชาชนนิยมชมเจ้าคุณ
 ท่านไชยบุญศรีที่ชานันท์กล้าหาญ กระทำบุญทุกเดือน
 เหมือนก่อนกาล จนเนิ่นนานอุสาหะไม่ละเลย แต่ก่อน
 สร้างกุศลผลบุญ ได้เพิ่มพูนบุญไทยไม่หนึ่งเลย เป็นพระ
 กัณฑ์ด้วยตนเคย ไม่ละเลยทั้งจิตต์คิทธิครัทธา ด้วย
 เกษะธานีสงฆ์ที่จึงนี้ เพิ่มทวียศศักดิ์เป็นนักหนา เป็น
 มงคลพิพัฒน์สวัสดิ์มา มีบุญญาธิการองค์มนตรี ได้
 ถอดศักดิ์นันทน์ห้าพัน พระทรงธรรมโปรดนักให้ศักดิ์ศรี
 พระราชทานพานทองของอย่างนี้ ว่าสองทมิฬหาคไทย
 ทั้งลัสมวัง พวกเจ้ากรมชาวขอมลัสมสถาน มาหมอบ
 คลานรับบัญชาทั้งหน้าหลัง จะมีกิจมากน้อยมาคอยฟัง
 อยู่พร้อมพ้องทั้งพวกมหาคไทย ทั้งเจ้าเมืองกรมการ
 คำนชอนน ถูกอุทธรณ์ลงมาอยู่ทุกไพร่ เข้าฝากตัวกลัว
 อำนาจราชไทย การสิ่งใดทุกขร้อนช่วยผ่อนปรน จะมี
 ราชการที่ชานนอก หนึ่งลัสมอกแจ้งความตามเหตุผล

ควรจะทูลให้ทราบบาทยุคล ฤๅกัณวลไม่คักพอคัตรอน
 ไม่ควร^๒เคื่องไต่^๓เบองลของบาท ว่าสำเร็จได้กษาคตาม
 สิ่งสอน ถ้า^๒แม่นใครคองถึงโทษกรณ^๓ ไม่^๓ผัน^๓ผ่อน
 สุก^๒แท้แต่อาญา บังคม^๒ทูล^๓เบองบาทเจ้าอยู่หัว ผู้ใด^๒ชั่ว
 ทั่ว^๒ผิดตามโทษา สุก^๒แท้แต่^๒พระองค์ทรงเมตตา ให้^๒ทราบ
 ฝ่า^๒ลของไต่^๒ลี้ ทั่ว^๒ฉาย^๒เห็น^๒อน^๒กรมมหาดไทย เอา^๒ใจ
 ใส่^๒เมือง^๒ชน^๒ใน^๒กรุงศรี ควร^๒บัง^๒คัษ^๒บัญชา^๒ฟัง^๒พา^๒ที่ ตาม
 ค^๒กั^๒ที่^๒ช^๒อ^๒ราชการ ทั่ว^๒พระ^๒องค์^๒ทรง^๒โปรด^๒ให้^๒ว่า^๒กล่าว
 จะมี^๒ข่าว^๒เหตุ^๒มา^๒ให้^๒ว่า^๒ชาน ทั่ว^๒ฉาย^๒เห็น^๒อ^๒รู้^๒ทั่ว^๒กล^๒ว^๒ออก^๒กลาน
 มา^๒หมอบ^๒คลาน^๒ฝาก^๒ตัว^๒ด้วย^๒กล^๒ว^๒ไถย ทั่ว^๒ยศ^๒ะ^๒บุญ^๒ญา
 บารมี จึง^๒เป็น^๒ที่^๒พง^๒พา^๒คน^๒อา^๒ไศ^๒ร^๒ย แต่^๒มี^๒จิต^๒ค^๒ิ^๒ค^๒ิ^๒ร^๒ัก
 ทุก^๒คน^๒ไป ยอม^๒ให้^๒ใช้^๒สุ^๒ริ^๒ต^๒ไม่^๒พล^๒ิก^๒พล^๒ง ทั้ง^๒ต่อ^๒หน้า
 ลั^๒ย^๒หล^๒ง^๒ส^๒รร^๒เส^๒ริ^๒ญ ไม่^๒ละ^๒เม^๒ิน^๒บ^๒่า^๒ว^๒ไ^๒พร^๒ไ^๒ส^๒อ^๒ค^๒แ^๒หน^๒ง
 เม^๒ต^๒ค^๒า^๒จิต^๒ค^๒ั^๒ท^๒ัว^๒ไป^๒ไม่^๒ระ^๒แ^๒ว^๒ อ^๒ย^๒า^๒เคล^๒ือบ^๒แ^๒ค^๒ล^๒ง^๒ห^๒มา^๒ย^๒มา^๒ค^๒
 อ^๒ช^๒ฉ^๒า^๒ไ^๒ส^๒ย มี^๒ท^๒ก^๒ข^๒ส^๒ข^๒สิ่ง^๒ใด^๒เล่า^๒เข้า^๒ฟ^๒ิง^๒พะ ช^๒่วย^๒อ^๒ระ^๒สุ^๒ค^๒แท้
 จะ^๒แก้^๒ไข ไม่^๒เห็น^๒ก^๒ับ^๒ดิ^๒น^๒บ^๒ล^๒คน^๒ผู้^๒ใด ตาม^๒แต่^๒ใจ^๒ใคร^๒จะ^๒ค^๒ิ^๒ค^๒

ถึงพระคุณ เพราะอย่างนั้นแม่ผลคนนั้นถือ โดยสัจย์ข้อ
 น้ำจิตคึกคอกหนุน เป็นที่ตั้งเมตตาใจการุญ ผลบุญ
 สักนั้นเห็นทันตา ประกอบด้วยอิศริยยศ ก็ปรากฏทุก
 ทกทิศา ทั้งแขกจีนเขมรไทยได้ไปมา เข้าวันทาอำนวย
 ซึ่งอวยพร เคารพรับนับถือระบือเลื่อง ท่านปราชญ์เปรี๊ยะ
 ชำนาญการอักษร จะมีตราไปประเทศเขตนคร ราชการ
 เย็นร้อนไม่นอนใจ จงเร่งรัดกิจเร่งตามท้องตรา ที่มีมา
 ข้อเข้ญเป็นไหน กรมการบริรักษ์กิจเร่งไป กลัวไถย
 ไม่ประมาณราชการ ด้วยอำนาจเกรงกลัวทุกหัวแขวง
 ไม่ขึ้นแข่งว่ากล่าวทำห้าวหาญ จงนอบน้อมยอมตัวกลัว
 ออกลาน ทั้งชาวย่านก้านักพรันพรง ลางพวกยอมตัว
 เป็นด้วยสา สักขังนองาทกสิ่งสรรพ ลางพวกส่งส่วย
 น้ำมันขึ้น พวกลาวนั้นพร้อมด้วยส่งส่วยทอง พวกเลข
 ประมวญมาห้าพันเศษ ได้สังเกตส่งส่วยทั้งสี่ของ
 เป็นเงินตราเข้าเกณฑ์ทุกหมวดกอง อยู่เนืองนองตาม
 หมู่ระบือ เทศกาลมาส่งลงมาพร้อม คุรียบรวม

พร้อมเพรียงกัน มีทั้งเงินทองสารพัดสิ่งอันดี ทุก
 คราวพร้อมพร้อมกันทั้งกองลาวเมืองชลชนบท
 มาประนตหลายลัคน้อมบวรหาร จัดสิ่งของกำนัล
 บรรณาการ มาสถานยกให้คงใจปอง ด้วยมีจิตต์
 สัมคโคยรักใคร่ จึงมีใจรักจริงหาสิ่งของ ทั้งฝ่าย
 ลาวพวกจ่ายตัวนายกอง ทั้งส่วยทองส่งเอนเมือง
 กระบี่น พวกฝ่ายลาวตัวออกทั้งขอบเขต ทุก
 ประเทศส่วยส่งลงมาสิ้น ทั้งพวกลาวกำเมืองสุรินทร์
 ลาวเมืองอินทเมืองพรหมมระคมมา เข้านอนบนยอวิวันท์
 น้อมคำนับ คอยสดับคัคคิตตามยศดา ด้วยเกรงกลัว
 ขาวมีทบุญญา ตามบรรดาลาวไทยชนในกรม ฝ่าย
 ขุนนางชาวบ้อมพวกลัคน้อมวัง ทุกคัคคั้งไพร่ผู้คัคคั้งยังมีกรม
 เข้าฝากตัวสมัครรักอารมณ มาระคมกราบเท้าทุกเข้า
 เบ้น มีทกข์ไภยเบียดเบียนกรายเวียนท่าน ช่วยผ่อนผัน
 ปลดเปลื้องที่เคืองเข็ญ ท่านว่ากล่าวแก้ไขไม่ให้เปน
 เพราะไต่เห็นพระคุณการุณจิ่ง จึงมีจิตต์สัจจอนบ้อม

นัก มาพึ่งภักติฝากกายโดยหมายหวัง ท่านเมตตา
 สัจจริงไม่ชิงช้า ผู้ใดตั้งสุจริตคึกการุญ ด้วยเดชะ
 บารมีนิทาน ประกอบการบริสุทธิ์ทอดหนุน ทั้งยศศักดิ์
 มากเต็มไค้เพิ่มพล จงก่อกลบบุญญาปรีชาชาญ จะ
 แต่งตั้งหนังสือสิ่งทั้งหลาย ชินถวายทราบเบื่องตาม
 เรืองสาร ไม่ทำริหสิ่งใดในเหตุการณ์ จงไปะศปราน
 ถ้อยคำที่น่าวล ไค้ทรงฟังหนังสือเมื่อเขียน ไม่
 ตีเคียนพระองค์ทรงพระสรวล ทราบพระไทยในราชการ
 ควร ช่างถ้วนถกต้องตามท้องตรา ครึ่งทัพไทยไป
 ตีเมืองไช่ฮ่อน ทัพนครกรุงไทยไปอาสา ทัพหลวง
 เจ้าพระยาบดินทร์เดชา เมื่อทัพล่าต่งลงคงคัมไชย
 เจ้าเมืองเว้ให้ทูตชิ่งนำสาส์น มาว่าขานคดีตามวิไลย
 รับสั่งให้พระยาศรีมิตราไป แก่ไซตามอย่างทางไมตรี
 พอแต่งเสร็จในราชอักษร ไม่ตัตรอนในราชสาส์นศรี
 อ่านถวายทรงฟังยังคดี ทรงไปรศปรานให้มิ่งซึ่งรางวัล
 ทรงชมเชยถ้อยคำทำถวาย ช่างเพราะพราดกล่อมกลม

เปนคนสัน ฟังจะแจ้งเห็นจริงทุกสิ่งอัน สารพรณสรค์
 เล่าตำนานความ พอเสด็จขึ้นนำถวายเจ้าเมืองเว ฟัง
 คเนแจ้งใจจึงไต่ถาม สักปากใครออกชื่อระบือนาม ช่าง
 แต่งตามเปนชอบไวชอบใจจริง แต่ว่าชานครังนี้ซึ่งค
 นัก จะเริ่มรักไมตรีเป็นที่ยิ่ง ญวนไทยไปมาได้พักพิง
 ก็แจ้งความทุกสิ่งทั้งมา เจ้าเมืองเวเวศนามตรัสถาม
 ชื่อ ผู้ใดแต่งหนังสือเพราะนักหนา ช่างว่ากล่าวต้อง
 อารมณ์ชมขบขันญา มียศตาเพียงใดในนคร ตรัส
 ถามทศทศทศไปถนัด พระยาศรีผู้ชำนาญการอักษร
 ว่าฝ่ายเหนือหัวดินฐานนคร อยู่ถาวรอตมสมยศศักดิ์
 ฝ่ายทุกไทยทศลาถลบมาเมือง มาแจ้งเรื่องทศองค์
 ทรงพระจักร มีรับสั่งไต่ถามเนื้อความนัก จึงฟอกซัก
 ถัดจนประมวญความ ทศทศจะแจ้งแสดงเรื่อง ให้
 ทราบเบื้องพระไทยมิได้ข้าม เมืองหลวงแจ้งเหตุเจ้า
 เวศนาม ซักถามผู้ใดแต่งแจ้งไมตรี ปากคำเพราะนัก
 ช่างหลักแหลม ช่างเค็มแค้นพุดจาเป็นราศี ขุนนาง

จะมีตราว่าขานการสิ่งใด ให้ทราบใต้เบื้องบาทบาทมลาย
 กราบทูลพระกรุณาสารพัด จะทรงตรัสไฉนได้ไฉ่ถาม
 แล้วแต่องค์ทรงฟังจะสั่งความ ได้ทำตามพระกระแส
 แต่จะมี ในท้องตราว่ากล่าวตามข่าวบอก ทูกบ้านนอก
 ขอบเขตชนกรุงศรี ได้คล่องล่องผาสุก ตามแต่ที่
 ข้าราชการเมือง ด้วยพระองค์ไว้วางต่างพระเนตร
 แม้นมีเหตุสิ่งใดในใต้เบื้อง ได้กราบทูลตามรื้ออยู่
 เหนือเบื้อง จะมีเรื่องบอกบรรณยังคัลลา เมื่อครั้ง
 เมืองเชียงใหม่ได้วิวาท เกิดอาชญาชาววงศ์กับพงศา
 กับแสนท้าวเคืองขุนวุ่นไปมา ด้วยโกรธาพี่น้องไม่
 ประองกัน จึงมีหนังสือบอกมาแจ้งเรื่อง ตามเหตุเมือง
 เชียงใหม่ทุกสิ่งสรรพ พอทรงทราบได้สาธสารพรรณ
 พระทรงธรรมเคืองขุนอยู่่นวาย จึงรับสั่งให้หาพระ
 ยาศรี สั่งให้มีท้องตราว่าทั้งหลาย ให้แสนท้าวเมือง
 หน้าพระยานาย อย่าระคายเคืองกันเสียพันธุ์ พงศ์
 ถอรับสั่งออกมาแต่งตราใหม่ ด้วยแจ้งใจเนือความตาม

ประสงค์ ในท้องตราห้ามปรามตามจำนอง อียาไสย
 วงศ์พงศาพระยาธาวา ให้มีจิตต์รักกันตามฉันทาติ
 เกศอาษาจะล้าลือความอื้อฉาว จะรู้ถึงรามัญเมือง
 ตะนาว จะเป็นการข้าศึกเทียบกำเริบใจ สามัคคีพร้อมพรัง
 ทังพี่น้อง ไต่ปากครองไพร่ฟ้าคนอาไศรย บำรุงเขต
 สถานบ้านเมืองไป เมืองเชียงใหม่อยู่เย็นเป็นนิรันดร์
 พอเสร็จสิ้นในตราที่ว่ากล่าว ตามเรื่องราวแจ้งจริงทุก
 สิ่งสรรพ ทราบพระไทยพระองค์ผู้ทรงธรรม สารพรรณ
 ทูลองค์องค์อารมณ ข้างแต่งคัมปาลกลาตเหลือ ว่าแผ่
 เผื่อใจความพองามสม มีกระแสคำรัสตรัสเชยชม
 ว่ากล่อมกลมสมความตามท้องตรา พอแต่งเสร็จผู้ถือ
 หนังสือไป เจ้าเชียงใหม่พวกราชวงศ์ ไต่แสดง
 แจ้งความตามมีมา ก็วันทาเกศกัมประนมกร ฝ่ายแสน
 ท้าวราชบุตรผู้บุตรหลาน ก็พร้อมการแจ้งใจในอักษร
 ไม่ขัดขืนเห็นด้วยอำนวยพร ที่เดือตรอนผ่อนผันกันหัน
 รักระจักษุชดแน่นแต่ไต่จำ แม้นปากคำเจ้าคุณพระยาศรี

เปนมุลนายฝ่ายเราเล่าปวานี้ ก็ควรที่จะน้อมยอมพระคุณ
 ด้วยมิจิตร์รักใคร่ได้ฟังถกนี้ พระคุณหนักเหลือหลาย
 ไม่หายสูญ ได้ไปมาหาท่านนั้นการณ มีบุญคุณอยู่ทั่ว
 ทุกตัวคน ทั้งบุตรหลานแสนทั่วเจ้าเชียงใหม่ ก็พร้อม
 ใจเห็นด้วยอำนาจผล ไม่ขึ้นขัดเกรงกลัวทุกตัวคน พระ
 คุณล้นเมตตาข้าลของ ก็รักใคร่ทั่วกันตามฉันทาค
 พยาบาทเลื่อมหายเปนฝ่ายสอง ก็เรียบร้อยทุกหม่ออยู่
 ประรองทอง ตามพวกพ้องพงศ์พันธุ์ไม่ฉันทา จะมีกิจ
 ราชการสถานใด ก็พร้อมใจพร้อมมิจิตร์คิดปรึกษา ได้
 อยู่เย็นเปนสุขทุกวันมา ด้วยบุญญาคุ้มครองได้ข้องกัน
 เทศกาลใจปลงลงมาเฝ้า บังคมเกล้าตามประเทศทุก
 เขตชั้นที่ ได้จักของนานาสารพรรณ มาถวาย
 ทรงธรรม์บาทของสุ เปนกรมขุนมหาไไทยในนิเวศน์ ขอ
 แจ้งเหตุมิความตามประสงค์ พระยาศรีนันทนองผลของ
 องค์ ตามแต่ทรงพระราชการ ทุกประเทศนิคม
 ชนบท มาประนตนมัสตบิขับริหาร ผู้นำเฝ้าทูล

แดงแจ้งการการ ควบสดานประมุลทูลลของ รับสั่งมอบ
 พระยาศรีผู้มียศ ให้ปรากฏบังคับรับสนอง ได้ว่ากล่าว
 ไตรตรวจทุกหมวดกอง แม้ผิดพลั้งจำของตามอาญา แม้
 โทษผิดต้องถอดออกจากที่ ผู้ใดก็จะต้องเพิ่มเติมยศลา
 ครอบตั้งแต่งเป็นผู้ใหญ่ไว้บัญชา ใต้รักษาตามรอบขอบ
 เขตแดน ทั้งฝ่ายเหนือฝ่ายวันนิคมเขต แม้นมีเหตุว่า
 ความตามแบบแผน แม้นพวกราษฎรร้องทุกข์ไม่ว่าแทน
 ไต่ค้นแค้นขุ่นข้องต้องอุทธรณ์ ฝ่ายเจ้าเมืองกรมการ
 ทั้งผู้ทาส พวกพิพาทตามคดีมีอักษร ด้วยราษฎรมาร้อง
 ทุกข์ที่โทษกรรม ต้องมีตรากลับยื่นหาตัวมา จะเป็น
 เหตุราชกิจที่ผิดพลั้ง ตามรับสั่งทรงโปรดโทษโทษา
 พวกราษฎรร้องทุกข์ข้องต้องอาญา ตามบัญชาว่าดิน
 ชาติดินความ จะเท็จจริงมีโทษโทษจำเลย ไม่นิ่ง
 เฉยเลยละชำระถาม ผิดพลั้งสิ่งใดได้ทำตาม ไม่
 ให้เป็นเลี่ยนหนามความแผ่นดิน จำเลยโทษโทษผิด
 ผู้ใดแพ้ ก็สุดแท้เร่งรัดซึ่งคดีดิน ไม่เห็นยวนห่วง

เคื่องเข็ญเป็นมลทิน ตามกระบิลความเสื่อสำเร็จกัน
 เพราะเขื่อนคนกลั้วทุกหมู่ราษฎร (ทรงน้ฉบัซาค)
 ทางบกเพลาเหมือนจะจรร้อนเวหา ช่างแต่งท่าชมเพลิน
 เจริญตา สองข้างฝาเหลียมยกกระเจกา หว่าง
 ชิดชิดบังตั้งเป็นที่ ระยะที่ทางสองข้างเสา แลสอาด
 เพร็ดแพรวัวแฉวาว ปีกทองพราวสอศรีฉวีวรรณ พิศ
 ไหวนวิไลที่ในแก่ง จะแลเลงเห็นจริงทุกสิ่งสรรพ มี
 โคมแขวนรายเรียงอยู่เคียงกัน ทุกช่องชั้นงามล้วน
 กระบวรจีน ทั้งพนชานน่าอยู่คสอาด ล้วนปลาคหนา
 แน่นด้วยแผ่นหิน มีแท่นเคียงตั้งหน้าไม่ราคิน ช่าง
 งามสิ้นอคมสมขนนาง เป็นที่พักนั่งเล่นเป็นผาสก ไม่
 มีทุกขสารพัสสิ่งขัดขวาง แต่ล้วนหม่อมม้วยใช้ในที่ทาง
 ทุกลอย่างพริกพร้อมหม่อมผู้คิ จะแต่งต้วงามตาฉ้าน่ง
 ห่ม คุสวสสมหลายอย่างต่างต่างศรี พวกสาวใช้
 ไปมาล้วนนารี ประจำที่นั่งยามอยู่ตามเคย ทั้งชน
 หมั่นทนายฝ่ายข้างหน้า หมอบสคับริบับัญชาไม่นิ่งเฉย

จะมีกิจธุระไม่ละเลย จะเรียกเวรใครวาก็มาทัน ที่สมัค
 ฝากตัวเข้ารับใช้ หมอบคลานไปสาละวนคนขยัน ไม่
 มีใครส่อเสียครั่งเกียจกัน ก็คู้หมั่นถ้วนหน้าทั้งข้าไทย
 พรุ่งพร้อมโภคาวรายศ ก็ปรากฏเกรงพรันอยู่หวั่นไหว
 มากมายเท่าเข้าเย็นทุกวันไป ทั้งนอกในแน่นมาหน้า
 เก่งทอง สมณชียามาภิเษกชยาค มิได้ขาดไทยทานการ
 สิ่งของ เปนวัตถุสิ่งไรได้รับรอง ตามทำนองประสงค์
 ที่จงมา อุดาหะไค้ทำนวดวาย ไม่เขื่อนหน้าหมายมาค
 สาสนา ไค้ถอมันสันทานการศรัทธา ด้วยเมตตาคิจิตต์
 หวังยังนิพพาน ถึงผู้คู้ขนางอย่างมียศ ก็ปรากฏมา
 สู้ยังสถาน จะประสงค์จงเจตนาการ ไม่ทักทานสิ่งไรให้
 ตามมี จะเป็นไม้อ่อนสักฤๅหลักแพ ก็สัดแท้นแต่กิจ
 ตามวิถี ต้องประสงค์จงให้เป็นไมตรี ไพรผู้คู้ไม่ว่า
 เลือกหน้าใคร ทุกข์สุขไปมาสาพิภักดิ์ ที่ชอบรักพึงพา
 อชฌาไสย จะเป็นกิจราชการสถานใด สมเคราะห์

ไปให้รับพอกับเย็น ด้วยสมเด็จพระองค์ผู้ทรงศักดิ์
 ทรงโปรดนักตามกระแสคนแลเห็น ใต้บัลลังก์ถวัลาน
 เพราะการเป็น จะเคืองเขื่อนสิ่งไรต้องไปมา ด้วยเศษ
 ยารมีเป็นทพิง เห็นเป็นหนึ่งปกครองของรักษา มียศ
 ศักดิ์บริบูรณ์พลบุญญา ชาวประชาจึงล้าภาระบือถึง พริก
 พร้อมโลกย์ในสมัยนี้ ไม่ข้องขัดเคเหฐานการปลูกฝัง
 จะตบแต่งมากมุลพลกำลัง ก็พร้อมพร้อมบุญญาปรีชา
 ชาญ จึงก่อสร้างเก่งทองของสอาด คุประหลาทงาม
 แสนเป็นแก่นสาร นำชมชออยู่ด้วยไม่ป่วยการ แสน
 สำราญน่าอยู่สมผู้ดี เรือนใหญ่โตยาวได้เก้าห้อง ริม
 เก่งทองสงสง่าเป็นราศี ทั้งงามจริงยิ่งสมอคมมี ข้างใน
 ทุเรียนใหญ่วิไลงาม บนคาคพาพาพนันวลชาว คุแพรว
 พราวพลิกน่านกขาม เหลี่ยมสลักรายเคียงกันเรียงตาม
 คุแวงวามกระบวรล้วนสุวรรณ ช้องกระจุกรูปหนุมิน
 เขียน ช่างจำเนียงงามแม่นแสนขยัน คุเหมือนเป็นเล่น
 ตานาแจ่มจัน เป็นช่องชั้นหลายอย่างกระจ่างตา จะแล

เป็นข้าท่าน แม้นทำดีรางวัลนั้นไม่สูญ คงเมตตา
 ให้เติมที่เพิ่มพูล จงก่อกุลมั่งคั่งได้ทั้งคน ถ้าแม้น
 ใช้ไ้ไ้ราชการคล่อง ทั้งเงินทองให้หนักเป็นพัสดุ ทั้ง
 บ่าวไพร่ใช้อยู่ทั้งผู้คน ดูเหลือล้นพร้อมพร้อมทุกหม่อม
 นาง ไม่มีใครเห็นอียากล้ายากจิตต์ ก็สมคืดใจ
 ปองไม่หมองหมาง บำรงกายให้สอาดสวาทปราง ไม่
 ขัดขวางคงสมภิรมย์ไชย ที่หมั่นคือส่ำห้หาความชอบ
 ย่อมประกอบรางวัลท่านไม่เลย เป็นสิ่งของกลางป้ตาม
 ที่เคย ไม่ละเลยด้วยจิตต์กึกเมตตา จะเป็นการสิ่งใด
 ในสถาน ไม่เกียจคร้านแม้นมันนั้นนักหนา ก็เพิ่ม
 ให้ขึ้นมั่งทั้งเงินตรา ทั้งแพรผ้าสิ่งของที่ต้อใจ ทั้ง
 บุตรหลานที่อยู่ส่สนธิ เมตตาจิตต์ถ้วนหน้าอชฉาไสย
 ไม่ลำเอียงเที่ยงธรรมทุกคนไป ที่เคียบใหญ่หาคู่ส่
 ประครอง จึงแบ่งทรัพย์สินตามท่ให้มีส่วน แม้นสมควร
 เห็นจริงให้สิ่งของ เป็นเงินตราสืบชั่งดังใจปอง ยก
 ส่นอมอบให้ดังใจจง สारพัดจักหาให้บุตรหลาน ที่ควร

การชอบจิตต์คิดประสงค์ ให้มีทั้งกันอยู่นั้นคง ได้
 สืบวงศ์พงศ์พันธุ์ทุกชั้นมา ด้วยพระเดชเจ้าเป็นที่สุด
 ปรานีบุตรการุญรักเป็นนิกหนา จึงจัดส่วนแบ่งปันให้
 ทันทา การชราไม่ขาดประมาณกาย ด้วยถือนั้นคำพระ
 ทรงบัญญัติ เกิดเป็นสัตว์ไม่เที่ยงเพียงจะหมาย จึงรีบ
 รัทจัดอยู่คณเฑาะย ให้บุตรชายบุตรที่สมควร จึง
 แบ่งให้ตามคตมัยศ ศรีสวัสดิพร้อมพรังทั้งเรือกสวน
 ทั้งเงินฐานอยู่สุขทกกระบวร จัดถว้มอบให้ไว้ทุกคน
 ด้วยพระเดชเหลือคเป็นที่ยัง ให้ทุกสิ่งสารพัดไม่ขัดสน
 ได้ยารงไปทั่วทุกตัวคน พระคุณล้นเนกนันทพรวณา
 จะหาไหนได้เปรียบไม่เทียบเท่า ตายแล้วเกิดเล่าที่จะหา
 เห็นไม่เหมือนอย่างนั้นมัญญา ขอเป็นข้าของบาททุก
 ชาติไป ด้วยประกอบชอบกจิณาจิตต์รัก ตามสมัครใจปอง
 สมองไข พึ่งพระเดชเคชาเป็นข้าไทย ด้วยมีใจตั้งมั่น
 ในสันดาน ด้วยพระคุณแผ่เผื่อเหลือที่สุด บรรดาบุตร
 มีสุขเกษมสันต์ ย่าวไพร่พรังพรอยู่สำราญ ประกอบการ

พิพัฒน์สวัสดิ์ ด้วยเคษาปรากฏทุกประเทศ เรืองเดช
 ยศถาทกราช เพื่องฟังกรุงเทพธานี ชาวบุรีชมชไม์ร่าย
 แต่สร้างสมทุกอย่างในทางมรรค ประเสริฐนักกล้าเหลือ
 เปนเชื้อสาย การกศลปรนนิบัติไม่เว้นวาย ชนทั้งหลาย
 โมทนาถ้วนหน้ากัน ฝ่ายขัณณาคันนิกซึ่งหลักแหลม
 คึกเค็มแค้นเห็นจริงทุกสิ่งสรรพ ประกอบด้วยวินัยการ
 การสำคัญ สารพันได้วิชาคราวการ จะคิดแต่งอักษร
 กลอนถวาย ฟังแบบค้ายฟ่องในเรื่องสาส์น แสน
 เสนาะถ้อยคำที่ชำนาญ ทรงโปรดปรานให้ชื้อระบือถึง
 ทั้งถิ่นฐานันตรก็ใหญ่กว้าง สมทุกอย่างแต่งถูกที่
 ปลุกฝัง แสนสอากุไปไม่รุ่งรัง คับคั่งคกร้านทั้ง
 บ้านเรือน จะก่อสร้างวางไว้วีไลยล้วน ตามกระบวน
 งามก็ไม่มีเหมือน มีประตูหลายชั้นนำพาเพื่อน แม้น
 ใครเขื่อนเกรงมักหลงทาง จะบูโหนให้เพลินเจริญจิตต์
 จะพินิจแลไปไม่ขัดขวาง สมยศศักดิ์สมควรการบ้านชน
 นาง จะไว้วางสร้างสมน่าชมเชย เมื่อเวลาวาระจะมีเหตุ

เกิดอาเภทโรคาหนาทออกเคียบ มาขายยี่ร่วงกายไม่สะเบย
 ไม่ควรเลยเวรกรรมซึ่งทำมา แต่เกิดโรคนั้นด้วยให้
 บัวยเจ็บ ให้เมื่อยเหน็บเจ็บกายทั้งซ้ายขวา ทุกข์โศก
 โรคโภยมาบีฑา โรคาก่อเกิดกำเริบกาย เมื่อวาระนั้น
 ใช้กรรมไถ่ล้าง ญาติทั้งปวงบ่าวไพร่นำใจหาย โศกคล้าย
 มัวชุ่นอยู่ชุ่นวาย แสนเสียดายพระคุณอยู่ป่นปอง
 ทั้งภรรยานารีที่มียศ โศกสลดทุกเหล่าให้เศร้าหมอง
 ทั้งบุตรหลานวงศ์าน้ำตานอง ช่นช้องไปทั่วทุกตัวคน
 ยังครวญหาว่าพระเคสนั้นเหลือล้ำ เคยอุปถัมภ์มีสุขทุก
 แห่งหน ไต่เคืองเชิญทุกชั่วร้อนท่านผ่อนปรน ทียากจน
 ได้มาเป็นข้าไทย ต่างคนทุกข์ชอกวิตกนัก คนที่รัก
 เศร้าหมองนั่งร้องไห้ บ้างมีจิตต์คิดนิยมนมมน้ำใจ เคยได้
 พึ่งพาขารมี บ้างบ่นบ้างว่าน่าเสียดาย ทั้งหญิงชาย
 แซ่ต่างทั้งกรุงศรี ด้วยใจจิตต์คิดถึงท่านปรานี ท่านผู้ดีที่
 เมตตานั่งปรารมภ์ ฝ่ายหม่อมหม่อมสาวนางต่างวิตก บ้าง
 ตีอกเต็นหรืออยู่ที่ยอด บ้างโศกคล้ายวิญญาณครวญระทม

ใฝ่เกรียมกรรมร่ำพลางทางอาวรณ์ ที่หม่อมมรภักสุวิ
 คิตเศร้าสร้อย ครวญละห้อยแทบวอดทอกลวน
 บ้างว่าสูญลัษไปจะไกลจร จะทุกข์ร้อนผู้เดียวเปลี่ยวเอย
 ที่รุ่นสาวงามดีทำวิตก แกล้งคือกวิโยคทำโคกหา
 ที่จริงจิตต์ทวิธทำมารยา แกล้งบ่นว่าพคอิงจะพึงใคร
 ทำทุกข์ทกข์ร้อนร้อนไปตามเพื่อน แกล้งทำเชื่อนว่าหา
 น้ำตาไหล ที่เพื่อนสาวสมัครรักกรอมใจ ก็ปราโธ
 ปฤกษาหาคู่ครอง บ้างว่ายศรชายบุตรไม่มีมั่ง ยี่สิบซึ่ง
 ได้จริงทั้งสิ่งของ ได้เป็นทนต์หาคู่อยู่รับรอง บ้างเศร้า
 หมองถึงทรัพย์กลบรำคาญ บ้างทุกข์โคกขัดข้องใจไม่
 ได้มั่ง ร้องให้คลังครวญมากทำปากหวาน ที่ทุกข์
 จึ่งเลือกสนอดมาน ประกอบการตั้งมั่นกตัญญู ที่มีใจ
 บริสุทธิ์วิริวัตร สลดนึกว่าให้ไม่อดสู เลี้ยงเซ่งแซ่
 คับคั่งอยู่พรังพร บ้างไม่รู้วิ่งมาตกตลิ่ง ไพรผู้ค
 พงศ์พนธ ตามฉนวนาค อยู่เกลื่อนกลาดตกประหม่า
 หตาขง บ้างร้องให้แซ่เลี้ยงดำเนินอง นักร่ำถึง

ท่านนั้นทุกคน ฝ่ายขุนนางผู้ที่มียศศักดิ์ มาพร้อม
 พริกแน่นอยู่คัลยสัน ทั้งเจ้านายไปมาสาละวัน ทั้ง
 เครื่องต้นโกษฐทองของประทาน พวกสนมก็มีกลาน
 ยกโกษฐตั้ง พวกแตรสังข์กลองโยนประโคมขาน
 เสียงโคกไปมานำรำคาญ แสนสงสารพระคุณพลทวี
 บ้างโคกคัลยสันทศสลตจิตต์ สุกคิตสทวิโยคยิ่ง
 โคกศรี บ้างควรวญคร่ำรำว่าด้วยพาที โอคร่งนี้มีกรรม
 จำอาคร จะฉินหน้าฟุ้งใครที่ไหนเล่า ไม่เหมือนเก่า
 นัยบมแต่สูญ จะหาใหม่ไหนมาใจการญ ไม่เหมือน
 อย่างเจ้าคุณล่องครวโล ด้วยจิตต์ท่านกรุณาสารพัด
 เมตตาสัตว์ปรานีเปนนีไสย ไม่อาฆาฏจองเวรท่าน
 ผู้ใด ด้วยน้ำใจตั้งมั่นไม่ฉันทา จิตตตั้งมั่นหมาย
 ฌายกุศล เปนกัณฐไม่เหินงแสวงหา ตั้งแต่นั้นแต่โทย
 จะโรยรา จะตั้งหน้านับไปทีเดียว เมื่อใดเล่าจะได้
 มาพบปะ จะเลยละเปนนไม่แลเหลียว เปนกรรม
 เวททุกสิ่งจริงจริงเจียว จะอยู่เปลี่ยวเศร้าใจไม่วายวัน

ต่างคนวิบัติจะพลัดพราก จะวิบากจากไปโดยฉายฉนั้น
 ต่างคนต่างวิบัติจะพลัดกัน จะโคกคัลยเลื่อมสูญอาคร
 ภาย แลนส่งสารบ้านช่องจะต้องร้าง ใครจะสร้าง
 เพิ่มเจือเห็นเหลือหลาย แต่ชำรุดชหักอยู่มากมาย
 ไม่มีนายแต่งตกระปากรอง จะวิบัติหักจมลงถมกิน
 จะสูญสิ้นหมดงามตามเจ้าของ ต่างคนตั้งจิตจะคิด
 ของ คอยแต่ปองถิ่นฐานเป็นบ้านตน แต่มีข่าวเล่าภา
 ระเบิดทั้ง จะเป็นวังมากมายมาหลายหน จะวิตก่วนไป
 ไคร้อนรน เป็นเหตุผลครุ่นมีสะเบย แต่เศร้าหมอง
 ว่างถึงสถาน จะพลัดบ้านวิตกนระอกเอ๋ย จะกำจิต
 พลัดเรือนทเพอนเคย จะละเลยจากกันนั้นจากไกล
 ข้างคิกถึงพระเคศที่มีพระคุณ ท่านสิ้นบุญไม่มีที่
 อาไครย เกิดวิบัติไปมาทั้งเข้าไทย ข้างโงทย์ไป
 ตามหม้อยู่กระทรวง ข้างสมัคตามทีไปตักถอง
 ที่ไปร้องกล่าวโทษโทษไพร่หลวง ให้ขุนมัวทั่วกันอยู่
 ทั้งปวง ที่เป็นห่วงกรรยาต้องลาจว ต่างคนปรึกษา

นาทุเรศ เกิดอาเภทเหตุไปให้สังหารณ์ บ้างเสียกาย
 เคาหาให้อาวรณ์ บ้างทุกขรอนดังคู่เคยอยู่กิน บรรดา
 หม่อมสาวนางต่างวิบัติ จากกำจิตพลัดพรายไม่ย้าย
 ผืน ที่ห้วงบุตรอยู่มาเป่นอาจิณ ที่ขาดสิ้นห้วงใยจาก
 ไกลกัน ที่รุ่นสาวเป่นหม่อมงามพร้อมพรั่ง หาคู่วัง
 สู้สมภิรมย์ขวัญ อยู่เปรมปรีดิ์มีสุขทกนิรันดร์ ที่หมาย
 มั่นอารมณ์งามสมใจ ที่แค้นชดชดถึงกายแต่ภายหลัง
 จะยังยั้งไม่อาจะหวาดไหว ต้องสู้ตรอมเตรียมตรม
 อารมณ์ใน จะอยู่ไปฤกษ์ชดชดเป็น จะย้ายพัศตร
 หักจิตตคคิดถึงทรพย์ ก็ยอยยับคยแค้นยงแสนเชญ
 ฟังผิวใหม่ไปเล่าทั้งเข้าเย็น ก็แลเห็นเหลือชดชด
 อรา แม้นจะบอกออกปากก็ยากยิ่ง จะทำนึ่งสังค
 ออกโทษา ก็เคืองเชญเห็นความไม่งามตา คิถชน
 มาเล่าก็ชำระกำกาย หักชนจิตต์ได้คขาดไปจากคู่
 จะอดสู้กับเพื่อนเรือนทั้งหลาย ทั้งคิถทั้งแค้นแสนระคาย
 ต้องฟุ่มฟายนำเนตรสังเวชตน ที่กลับจิตตคคิดเล่าถึง

เจ้าคุณ เพราะสิ้นบุญร้อนระเหระเหน ให้ภัยแก่น
 ลำบากไต่ยากจน ต้องสู้ทนเวรตามมาทัน ที่ตั้ง
 จิตรำพึงถึงพระเดช เคยปกเกล้ามีสุขทุกสิ่งสรรพ
 ใ้บำรุงปรุงจิตต์คึกคึกพัน พระคุณนั้นแผ่เผื่อเหลือ
 ประมาณ จะบุญกับล้นหายไปภายหน้า ขอเป็นข้า
 ร่วมสุขทุกสถาน อย่าใ้มีเวรนั้นมาพาล ให้
 เหมือนการตั้งไว้คงใจปอง ด้วยพระคุณนั้นไ้ไม่มี
 เปรียบ จะหาเทียบสุกที่ไ้ไม่มีสอง ขอกุศลส่งให้
 ไ้ประคอง ตามสนองผลทานบันดาลกล ให้ท่าน
 ไ้สำเร็จเสร็จกิจ เมตตาจิตต์นำชูโดยกุศล ไ้
 ล่วงล้นไปในเมืองบน กำจัดพันเวรของอย่าปองมี
 ให้ท่านไ้มรรคผลเป็นต้นเหตุ จงเรืองเดชเมืองฟ้า
 ทุกราศี ให้ไ้ไ้ดาวถึงสาเป็นธานี สถิตที่เคหะ
 ฐานวิมานแมน พร้อมนางสาวสวรรค์กัลยา มาแน่น
 หนา คึงค้อยู่เย็นแสน ผลทานปรากฏตามทดแทน
 ที่เคืองแค้นชุนของอย่าต้องพาล ให้สมคำอำนวยด้วย

กุศล โดยแผ่ผลให้ถึงซึ่งสถาน จะสถิตแห่งใดให้
 บันดาล เหมือนอย่างการตั้งจิตอธิษฐานไป เตะขบบุญ
 ทั้งหลายแต่ภายหลัง มาพร้อมพร้งนำทางสว่างไสว
 สถิตอยู่สวรรค์ชั้นใด บุญไซ้ให้งามอยู่ตามเดิม
 ผลทานสร้างไว้ในมนุษย์ เป็นที่สศคารมที่เฉลิม เป็น
 ยอดศีลรักษามาแต่เดิม ให้เงินเงินมากมาอย่ารู้วาย
 ได้ก่อสร้างวัดวาขึ้นปรากฏ อนาคตเป็นวิมานการ
 ทั้งหลาย จงสำเร็จเสร็จสมบรรยาย สรรพกาย
 ด้วยทิพโสภา ได้สร้างไว้พระไตรปิฎกจบ พอด่วน
 ครบพระธรรมคำคาถา จะได้ไปบำรุงปรุ้งบุญญา ไป
 เบื้องหน้าจะได้แจ้งแสดงธรรม จะนิยชาติต่อไปได้ตั้ง
 จิตต์ จะตามติดคนอยู่คู่ปถัมภ์ จะได้ตรัสรู้เป็น
 ครูจำ ได้แนะนำสัตว์ไปให้รู้ทาง ที่สร้างสมไว้ไป
 ทุกชาติ ได้เป็นปราชญ์พูดเพราะโดยเสาะแสวง ได้
 สำแดงพระธรรมอยู่ท่ามกลาง ได้สว่างใสต์ทั่ววัน
 จะได้รู้บาปบุญซึ่งคุณโทษ เมตตาโปรดพ้นอบายต่อ

ภายหลัง ให้พ้นแดนกันการการร้งรัง ด้วยจิตต์
 ตั้งตรงไปในเมืองบน น้ำจิตต์ท่านนั้นมาคพิณามหา
 โดยชวนชวายเป็นสาระทางกุศล เมื่อยังเป็นมนุษย์
 บุณชน เป็นกัณฐกโน้มน้ำจิตต์คิดศรัทธา ด้วยเคชะ
 อานิสงส์ที่ตรงนี้ เพิ่มทวีส่งไปได้รักษา ให้ท่านสม
 อย่างหวังดังสัจจา ทั้งบุญญาแต่เดิมส่งเติมไป สมที่
 นิกตวิจิตรจิตต์คิดประสงค์ ได้ไปองค์ทรงนามตาม
 วิไลย จงสำเร็จมรรคผลคฤไทย ให้ท่านได้สถาน
 วิมานลอย อัมทิพสวรค์ชั้นเคลสิท เนรมิตนองเนื่อง
 เครื่องใช้สอย ขีรवारแห่ห้อมเฝ้าล้อมคอบ ทั้งใหญ่
 น้อยนารมีครบครัน เครื่องประดับวิมานอันรุ่งโรจน์
 มณโฑชติมุกตามหาสวรค์ ให้สว่างวาวแววกแพรวพริน
 ทกช่องชั้นกามาคุษฎ์ ขอให้ได้ดังพรวอนอุทิศ โดย
 จิตต์เจตนาทุกราศี เหมือนอย่างคำสัจจาโดยวาจิ
 สมดังที่อธิษฐานนิพพานเอย ฯ

